

ODPIS

Wrocław, dnia 23 marca 2016 roku

Trybunał Konstytucyjny
al. J. Ch. Szucha 12A, 00-918 Warszawa

Skarżący: W Ż

Adres: ul.

PESEL:

Zastępowany przez: r. pr. Jakuba Śliwę
z Kancelarii Radcy Prawnego we Wrocławiu
ul. Tadeusza Kościuszki 108A/31, 50-441 Wrocław

Sygn. akt Ts 44/16

UZUPEŁNIENIE BRAKÓW FORMALNYCH SKARGI

Imieniem Skarżącego, w powołaniu na udzielone mi pełnomocnictwo, którego uwierzytelniony odpis znajduje się w aktach sprawy, wobec doręczenia mi w dniu 21.03.2016 r. odpisu zarządzenia z dnia 15.03.2016 r., wzywającego do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, niniejszym wskazuję, że zdaniem Skarżącego zaskarżone skargą konstytucyjną przepisy (art. 7 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS) naruszyły konstytucyjnie chronione prawo Skarżącego do równego dostępu do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (art. 32 ust. 1 w Konstytucji RP w zw. z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwości społecznej w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP).

UZASADNIENIE

1. Podstawowym zarzutem wobec zaskarżonych przepisów art. 7 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS – jest to, że naruszają one konstytucyjną zasadę równości i prawo Skarżącego do równego dostępu do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO – RADCA PRAWNY JAKUB ŚLIWA

2. Jak już szerszej wskazano w samej skardze konstytucyjnej – Skarżący ma świadomość, że zasada równości może znaleźć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do sytuacji podobnych, przy czym cechą wspólną decydującą o podobieństwie danej grupy podmiotów może być zarówno cecha faktyczna, jak i cecha prawna.
3. Skarżący ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej w związku z wypadkiem wojskowym. Po wypadku wojskowym Skarżący wykonywał zatrudnienie rodzące obowiązek ubezpieczenia społecznego w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych.
4. Zdaniem Skarżącego istnieje podobieństwo sytuacji Skarżącego (i innych wojskowych rencistów inwalidzkich, którzy tak jak Skarżący kontynuowali po wypadku wojskowym pracę zawodową rodzącą obowiązek ubezpieczenia społecznego w ZUS) – do sytuacji osób uprawnionych z tytułu renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, a które po wypadku przy pracy kontynuowały zatrudnienie. Skarżący wskazuje, że zarówno w przypadku wojskowych rencistów inwalidzkich, jak i w przypadku uprawnionych do renty z tytułu niezdolności przy pracy – podstawą przyznania świadczeń była utrata zdolności do pracy w związku z wykonywaną działalnością zarobkową (taką dla żołnierza jest wszak służba, a dla pracownika – praca). Wniosek taki potwierdzają treść art. 19 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin – zawierający przesłanki ustalenia prawa do wojskowej renty inwalidzkiej – oraz art. 6 ust. 1 pkt 6) ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1242) – w obu tych przepisach, pomimo odmiennej stylizacji, wyrażono w istocie tę samą zależność prawa do świadczenia rentowego od utraty zdolności do pracy w czasie odpowiednio – służby lub zatrudnienia.
5. Pomimo opisanego powyżej podobieństwa sytuacji wojskowych rencistów inwalidzkich oraz rencistów „wypadkowych” – są oni w sposób odmienny traktowani przez prawo co do możliwości łączenia świadczeń rentowych ze świadczeniami emerytalnymi. Uprawnieni do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w związku z wypadkiem przy pracy mogą łączyć świadczenie emerytalne ze świadczeniem rentowym, albowiem przewiduje to art. 26 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych („Osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru: 1) przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo 2) emeryturę powiększoną o połowę renty”), do którego odsyła art. 96 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 wraz ze zm.). Wojskowi renciści inwalidzcy nie posiadają

takiej możliwości – a więc znajduje wobec nich zastosowanie zasada jednego świadczenia, statuowana przepisem art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

6. Podobne zróżnicowanie istnieje zresztą pomiędzy wojskowymi rencistami inwalidzkimi – a inwalidami wojskowymi, uprawnionymi do renty z tytułu niezdolności do pracy. Stosownie do art. 30 ust. 1 z dnia 29.05.1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 840) „*inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego 1) w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju; 2) w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej*”. Sytuacja wojskowych rencistów inwalidzkich i inwalidów wojskowych pozostaje więc podobna – prawo do renty jest pochodną naruszenia sprawności ustroju w trakcie służby, jedynym kryterium różnicującym jest zawodowy lub niezawodowy charakter służby. Są oni jednak w sposób odmienny traktowani przez prawo co do możliwości łączenia świadczeń rentowych ze świadczeniami emerytalnymi. Inwalidzi wojskowi uprawnieni do renty z tytułu niezdolności do pracy mogą łączyć świadczenie emerytalne ze świadczeniem rentowym, albowiem przewiduje to art. 54 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin. Zdaniem Skarżącego różnica w zakresie zawodowego lub niezawodowego charakteru służby nie może stanowić usprawiedliwienia do odmiennego traktowania obu grup w zakresie prawa do łącznego pobierania świadczeń rentowego i emerytalnego.
7. Z tych też Powodów Skarżący uważa, że naruszone zostało jego prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Z racji regulacji zawartej w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin Skarżący jest traktowany mniej korzystnie niż inne osoby, które również utraciły pełną zdolność do pracy w związku z aktywnością zawodową (renciści „wypadkowi”) czy nawet służbą wojskową (inwalidzi wojskowi). Zdaniem Skarżącego istniejąca ewidentnie nierówność pomiędzy podmiotami znajdującymi się w zbliżonej sytuacji faktycznej nie może być uznana za usprawiedliwioną. Nawet bowiem przyjmując, że ustawodawca zwykły ma szeroką swobodę w zakresie wyboru rozwiązań szczegółowych dotyczących realizacji prawa do zabezpieczenia społecznego – to rozwiązania te nie mogą prowadzić do zróżnicowania sytuacji prawnej podmiotów znajdujących się w podobnych sytuacjach, a więc do naruszenia zasady równości.

Załączniki:

1. odpis pisma (5 egz.).

Za Skarżącego – pełnomocnik

